

ACHTERGRONDEN VAN HET MENSELIJK GELOOF

6 april 1956

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van de bijeenkomst mag ik u er natuurlijk wel even op wijzen, dat wij helaas niet alwetend zijn en diensgevolge niet onfeilbaar. Dus het is wel de bedoeling, dat u ook zelf nadenkt over hetgeen wij u brengen en het eerst dan accepteert, wanneer het voor u waar is. Wanneer u dit doet hopen wij dat u uit het geleerde ook voor uw eigen leven en levenswijze de nodige lering wilt trekken.

Dan het onderwerp voor vanavond. Voor zover ons bekend, zijn er niet veel suggesties binnengekomen. Daarom ben ik dan zo vrij om te beginnen aan een onderwerp, dat misschien weer enkele avonden in beslag kan nemen.

Ik zou n.l. met u willen spreken over: Achtergronden van het menselijk geloof. Het menselijk geloof is voor de mens een noodzaak, dat heeft u al meer horen betogen. Waar het vandaan komt, ach dat kan eigenlijk niemand u zeggen. Het verliest zich voor de mens ver in het historisch verleden.

Zelfs in de tijd, dat de mensen in holen woonden, hadden zij reeds hun Goden, hun fetisj, hun totemtekens, kortom al datgene, wat bij een primitief geloof behoort. Het is daarom een teruggrijpen op bronnen, die ons ter beschikking staan, wanneer ik begin met deze ontwikkeling te zetten vóór de geboorte van wat thans "mens" heet. Er is een periode geweest, dat wezens en dieren op deze wereld bestonden met een betrekkelijk laag intellect, maar toch met een voldoende bewustzijn om reeds na te denken over hun eigen relatie met de wereld. Daar begint alle geloof.

Zodra je jezelf ziet in relatie tot de wereld word je belaagd door angsten, die door de onzekerheid je dwingen een toevlucht te zoeken. Een van de grootste angsten van de mens is ongeluk, pijn en dood. Men stelde zich echter voor, dat er wezens zouden zijn, die deze eigenschappen niet bezaten. Daarom zien wij in zeer oude landen wezens, die nog niet mens zijn en vooral ook door hun ademhalingsorganisme eerder bij de amfibieën kunnen worden gerekend dan bij het mensdom, een eerste eredienst uitoefenen.

Wanneer zij ongeluk vrezen, dan beginnen zij met smeken en met dreigen. Zij dreigen de boze krachten, want voor hen zijn de wolken, waaruit de bliksem neerregt, vijanden met een persoonlijkheid. Voor hen is echter ook de wind, die de wolken wegwaait, een persoonlijkheid. Zij roepen de wind aan en dreigen de wolken.

Het is niet zo vreemd. Zelfs een jakhals - een coyote - huult tegen de maan, ofschoon hij maar half begrijpt waarom.

Maar als dit begrip er is wanneer eenmaal de bezwering begint te komen, dan krijgen wij ook een gemeenschap, die tijdens een dergelijke plechtigheid in een zeer bijzondere geestesgesteldheid komt. Een toestand, waardoor het de geest mogelijk wordt zich te openbaren.

In Lemurië waren het lichtende zuilen op de trapvormige altaren, die neerdaalden en inspireerden. Waar priesters en priesteressen een wanhopige dans dansten, gejaagd door onzichtbare krachten, met schuim op hun lippen door een onzichtbare kracht, tot zij neerstortten en dan verwrongen stuiptrekkend, wat klanken stamelden en wat gebaren maakten, die het omen waren. Het teken van de wilde, grote geesten en de geestelijke krachten.

Begrijpelijkerwijze is de mens in zijn primitief geloof bereid om alles God te noemen, wat hem vrijwaart voor dood, angst, pijn, ongeluk, zorgen, honger enz. Wij vinden dan reeds in deze primitieve periode levende Goden. En wat dat betreft kan zelfs de moderne mythologie getuigen, dat velen, die eens leefden onder de naam van een God, zijn ingegaan in de annalen van de menselijke Godenleer.

Wanneer de gemeenschap zich meer ontwikkelt en van de kudde, die slechts op bepaalde momenten terugkeert tot de geheimzinnige plaatsen van eredienst, langzaam maar zeker de

primitieve mens is geworden, die mens, die nog lang niet aan u gelijk is, maar die toch buitengewone vermogens heeft, dan vinden wij ook de eerste vorm, waarin van een werkelijk geloof kan worden gesproken. Hierin zijn alle factoren aanwezig, die later bij de ontwikkelde mens op de voorgrond zullen komen, te weten: een God, Godheden, die wreken, rechtspreken en belonen. Een Hiernamaals, d.w.z. een wereld, waarin je straffen ondergaat of verder kunt leven na de dood. Priesters, die de Goddelijke stemmen a.h.w. naar voren kunnen brengen en duiden. Daarnaast dienende geesten, die bijstaan in de jacht; orakels, die bepalen, waarheen men zal gaan.

Let wel, het is nog lang niet het begeren naar geestelijk licht wat de mens drijft. Ook heden ten dage is het vaak de angst voor de dood eerder, die de mens drijft dan geloof, dan het werkelijk inzicht omtrent hogere waarden. Wij behoeven ons zelf daarover niet te bedriegen.

Maar wanneer deze mensen eenmaal nederzettingen gaan vormen, wanneer naast de jager de landbouwer en de veeteler op de voorgrond komen, dan verandert er iets. Er komt nu een vaste gemeenschap. Een vaste gemeenschap met vaste priesters, met niet slechts verspreide heilige plaatsen, maar met heilige plaatsen, die a.h.w. - de plaatsen zijn, geërfd van de voorouders - moeten worden overgebracht naar eigen nederzettingen.

Wij krijgen de plaatselijke tempels, die in de plaats van de statigheid en het vaak demonisch geweld van de vroegere heilige plaatsen, soms gelegen te midden van de wouden, maar ook vaak op bergtoppen of vulkanen en andere rituelen moeten stellen, dat de Godheid - of zo u het wilt de geest - mogelijk maakt zich te openbaren. Dan zijn wij er.

Hier begint het zoeken naar het bovennatuurlijke en vanaf dat ogenblik heeft de mens nooit en te nimmer afgelaten steeds weer te zoeken naar deze gebieden van het leven, die verder gaan dan zijn eigen lichamelijke vermogens.

Wij zien Atlantis verrijzen en ten ondergaan. Het kentekent zich vooral door een scheiding in de priesterschap. De priester is niet meer een gewoon lid van de gemeenschap, dat alleen bij een bijzondere gelegenheid als priester optreedt. De priester is een rechthebbende persoonlijkheid, door de gemeenschap onderhouden, die zich speciaal wijdt aan het verkeer met de Goden. Dit ten bate van de gemeenschap of van enkelingen.

Hierdoor komt al heel gauw een splitsing in deze priesterschap. Splitsing in zwart en wit, tegenwoordig zouden wij over zulke priesters als "grijs" moeten spreken omdat zij niet slechts de geest maar ook de stof dienen.

De priester is echter de bedienaar van de geestelijke waarde. Hij dient de schakel te zijn tussen Godheid - of wereld van geest - en de mens. Degenen, die dit doen in eerlijke overtuiging, ten bate van de mensheid en niet ten bate van zich zelf trekken zich terug hoofdzakelijk in bergkloosters en leren daar, in voortdurende studie en overweging, zeer veel kennen van de waarheid van het leven.

Ik wil niet zo ver teruggrijpen als deze tijd, wanneer ik u een paar citaten voorleg. Maar ik wil wel er een ogenblik op wijzen, dat reeds toen ook bekend waren bloedsomloop, zenuwstelsels, hersenwerking van de mens, alles dank zij helderziende praktijken, die tegenwoordig op deze wijze praktisch niet meer worden uitgevoerd. Dat men verder een inzicht had in, wat u noemt de sferen, of werelden van de geest, en men over het algemeen ver gevorderd was op het gebied van telepathie en ook wel telekinese.

Deze witte priesters waren studenten van de mensheid, want tweeledig was hun doel: de mensen dienen en een inzicht vergaren in de macht, waardoor zij deze mensen van dienst konden zijn. Daarnaast zien wij de duistere groep, de zwarte priesters, die zoals het woord zelf reeds zegt, de chaos toe streven, het Al absorberende, in zwart neergelegd, en daardoor slechts zich zelf dienende. Ook zij echter - vaak een zelfde opleiding genietende met de z.g. "witte" priesterschap - zijn in staat hetzelfde te bereiken.

De tijd draait verder. Aan de zuidpunt van Hybernia ligt een grote stad en drijft handel langs heel Afrika. Waar eens de overblijfselen van eens grote rassen in de oerwouden en moerassen een laatste leven voeren, vóórdat zij worden opgeslokt in een grote vermenging, staan de grote dolmen-vormige torens, werden de Goden aanbeden en werd magie bedreven.

De mensheid wordt steeds meer doordrongen door het feit tot een God te bidden. En wanneer wij de formuleringen - daar gebruikt - een ogenblik zien, dan valt ons bv. op, dat bij het uitvaren van een schip - vergeet u niet, een dergelijk schip was klein, want 15 tot 20 ton was al een heel groot schip - dan wordt de volgende formulering gebruikt. De namen laat ik eruit:

Gij, machtige God van de Wind, Gij, Heerser van het water, wij smeken U wees gunstig voor onze vaart.

Dat is nog gewoon het geloof aan natuurkrachten, die bezield zijn, maar daar achteraan staat:

Gij, Heer der Schepping, Gij, levengevende Kracht, wij vragen U om Uwe dienaren (hier volgen de namen van de verschillende Goden, die men reeds bezworen heeft) op te dragen, dat zij ons pad ongedeed laten.

Er is dus in die tijd wel degelijk een begrip van de ene God. En de grote fout, die men over het algemeen maakt met de mythologie, dus ook met het oude geloof, is dat men het veelgodendom beschouwt als een reeks van naast elkaar staande Goden en daarvan is geen sprake.

Vanaf dit ogenblik zullen wij steeds Goden op zien treden in hiërarchische verhoudingen.

Want - en dat is op het ogenblik nog esoterisch waar en zal het altijd blijven - de scheppende Kracht zelf gedeeld in vele grote Krachten van de geest. Elk deel van deze krachten regeert een deel van het Al. In elk deel van het Al zijn levende geesten tot bewustzijn gekomen en delen de verantwoording van Hem, Die heerst.

Ieder heeft zijn taak. Zelfs in onze wereld, waarin wij - al zijn het voor u dan lichtende sferen - toch nog een heel lang deel van de levensbaan voor ons zien. Hiërarchie geeft alleen de naam God en daardoor wordt men vaak misleid door vele van die krachten en vele facetten en eigenschappen van de grote God.

Dichters, barden maken van de Godenverhalen romans. Daarbij is het nodig, dat de relatie, dat de band tussen de verschillende Goden op menselijke basis wordt geschoeid. Vandaar dan de eigenaardige verhalen van de Grieken, maar ook bv. van de Egyptenaren. De gedramatiseerde verhalen van Rome en de vreemd vervlochten verhalen van Azteken, zowel als Indianen.

Maar dat is niet het geloof.

De mens heeft voor zijn angst, voor zijn nood, voor zijn zich onbeholpen voelen te midden van een zee van tijd, op een wereld, waar zijn dagen geteld zijn, een God nodig. En hij komt langzaam maar zeker tot het besef, dat er maar Eén kan zijn, één ware God. Maar hij wendt zich tot een bepaald deel van die God. Daarom schept hij zich zelf een voorstelling.

Er is een priester in Egypte geweest, een zekere Imenhotep niet Amenhotep, maar Imenhotep, die als hogepriester het volgende deed neer schrijven:

Eén is de kracht van alle leven, maar het is ons goed elk deel van die kracht voor ons te zien in een uitgedrukte vorm. Want waar het oog niet ziet, kan het hart zo zwaar geloven.

Een stelling, die overigens aanvechtbaar is, maar die klaarblijkelijk over de gehele wereld op is komen duiken en overal tot dezelfde praktijken heeft geleid.

Nogsteeds - let wel - angst. Angst betekent ook, dat er maar één God kan zijn voor één land.

Egypte geeft daarvan een aardig beeld, wanneer wij zien, hoe Amon, de oorspronkelijke God, wordt samengevoegd met de Goden van de verschillende steden zodat wij Amon als voorzetsel zien voor een grote reeks van Godennamen. Het is geen toeval. Een kracht is er nodig, maar men vraagt naar een beeld, een voorstelling. Het is een God van een land, van een ras. Niet een God van de wereld. Ook al kent men Hem, de God van het volk, alle eigenschappen toe, die de Godheid, de werkelijke Godheid, die het Al geschapen heeft, bezit.

Voorbeelden daarvan zijn er te over in de moderne geschiedenis. Wij zien echter ook, dat de mens steeds streeft naar het geheime. Ik wil u er graag op attent maken, dat zover mij bekend, geen enkele religie, die meer dan een paar mensen omvatte, niet haar eigen geheime lering heeft gehad.

Wij zien de geheimleer bij de Joden, bij de Egyptenaren. Wij zien deze in Griekenland en in Rome. Wij zien deze zelfs in het begin bij het Christendom en het bestaat vandaag aan de dag nog. Ieder heeft zijn geheime leerstelling, zijn geheime scholen. Want in alle mensen leeft voortdurend het verlangen dichter bij die God te komen, om goed te doen misschien, ja, maar in hoofdzaak toch om voor zich zelf bevrijd te worden van de steeds dwingende angst voor de dood, de steeds groter onzekerheid.

Een ander wapen, dat door de mensheid wordt gehanteerd, is natuurlijk het stellen van een

geloof uit je zelf, dit fixeren en dan tegen de wereld zeggen: "Dit is de enige waarheid". Iets, wat ook nog vaak genoeg gebeurd is.

Vreemd genoeg blijkt, dat er in de verschillende nieuwere godsdiensten, zeker in de wereldgodsdiensten van heden - het Hindoeïsme uitgezonderd misschien - op de voorgrond wordt gesteld "Gij zult geen beelden voor Mijn aangezicht stellen".

Men heeft het altijd willen duiden als beeldhouwwerk, of een "schilderij". Vandaar dat de Moslim altijd een symbolische figuur gebruikt, maar nooit een werkelijke afbeelding. Vandaar dat de oude Joden reeds vijanden waren van alle beeldende kunst. Zolang een mens zoekt naar de werkelijkheid, naar de waarheid, zich laat binden door één vast beeld van God, dat alleen doordat het uit mensen geboren is en door een mens begrepen en omvat kan worden, duidelijker wijze nooit God kan betekenen, remt die mens zich zelf en legt die mens zich zelf vast en is niet meer in staat om tot een waar bewustzijn te komen. Degene, die slechts in zichzelf gelooft en zichzelf een God schept, verkeert in groot gevaar slechts zichzelf te aanbidden.

Wij vinden dan ook bij elke geheime leer, die de achtergrond van de religie is, steeds weer een vermaan, een reeks van artikelen, die ons zeggen - ik vat ze maar samen en citeer nu eens uit deze, dan weer uit gene leer:

"Er is van scheppende Kracht geen beeld noch voorstelling te maken. Het is een groot, onbekend mysterie, dat beleefd kan worden, maar nooit uitgedrukt. Wanneer wij dit beleven, kunnen wij dit slechts persoonlijk doen."

"Niemand is in staat om een ander het beeld Gods, of het ervaren Gods, duidelijk te maken"

Eén van de leerstellingen voegt daar bovendien nog achter:

"Dies is het verboden over de waarheid van uw God en hetgeen gij omtrent Hem herkend hebt, te spreken met anderen. Want, zo gij met anderen spreekt over hetgeen gij zelf hebt beleefd binnen de Eeuwige, zult gij, zowel uzelf als die ander, van de Eeuwige afsluiten".

Het is begrijpelijk, dat deze achtergrond verder gaat. Dat zij het aanschijn moet geven aan schijnbaar onredelijke, in hun oorsprong niet na te gane, uitingen van velen.

Menige profeet was geen werkelijk profeet. Hij was een esoterisch geschoolde, een ingewijde misschien uit een geheime school van Joden of van heidenen. Hij bracht alleen datgene tot uiting, wat hij tot uiting brengen kon zonder zijn eigen geheim, zijn contact, zijn beleven, dat hij gevonden had in het Goddelijke, prijs te geven. Juist dit geheimzinnige maakt voor velen de aantrekkingskracht uit van de godsdienst. Want naast de angst, die de mens drijft in het zoeken naar een houvast, vinden wij ook de begeerte naar het geheim, het geheim, waardoor men zichzelf kan verheffen boven de wereld. Een vestiging van eigen macht dus. Een vestiging van eigen macht, dus een vestiging van eigen positie en eigen toestand.

Elke godsdienst, na ongeveer 8000 jaar vóór Christus, doet hierop een beroep. Elk van die godsdiensten geeft aan de leken en niet-ingewijden een schijnbare geheimleer, geeft hen de mogelijkheid bepaald niet-reële waarden te leren, waardoor zij zich kunnen verheffen boven anderen. Zelfs de leer van de uitverkiezing is ouder dan het Christendom, zelfs wat ouder dan het Judaïsme.

Mogen wij dan, deze achtergrond beschouwende, zeggen, - laten wij het maar eerlijk zeggen -: godsdienst betekent niets, geloof betekent alleen iets, wanneer het in je zelf leeft en niet geleid wordt door krachten van buiten.

Je mag van buiten af alle kennis en alle leiding aanvaarden, maar je geloof moet een beleven zijn, geen uiterlijke vormgeving. Dan alleen kun je dichter komen tot God. Doordat je dan het goddelijke in je zelf beleefd hebt, kun je dan ook vorm en gestalte gaan geven aan je eigen leven. Dan wordt dit leven zelf uiteindelijk in elke handeling, in elke ademhaling, in elke gedachte tot een voortdurende eredienst, tot een ware godsdienst. Het begrip "ware godsdienst" kunnen wij het beste uitdrukken als: Leven in en voor God.

Dit is echter voor de meeste mensen heel moeilijk. Wanneer wij dan ook vele schijnvormen zien, is dat begrijpelijk. Wij zien dan ook dat een van de latere esoterische scholen stelt:

"Wanneer de leek - daarmee bedoelt men dus elke niet- ingewijde - u vraagt om hem te helpen tot God, maar hij is niet in staat onze stellingen te aanvaarden en te begrijpen of hij heeft niet de kracht om de verantwoording voor zijn verworvenheid te dragen, zo geef hem een waan, opdat zijn gemoed gerust gesteld zij. Dit, opdat hij in de begoocheling de rust vinde die hem voorbereidt op een later aanvaarden."

Ik geloof, dat dit vandaag aan de dag nog vaak in praktijk wordt gebracht.

Deze leerstellingen bewijzen ons, dat de godsdienst op zich zelf in de eerste plaats een beroep doet, niet op de geestelijke waarden van de mens, maar op zijn stoffelijke angsten en drijfveren. Hij wijst ons er verder op waarbij hij minder stoffelijke werelden kan gaan betreden. Naarmate hij meer vrij wordt van de vorm bereikt hij een toestand, waarin door hem het Goddelijke reëler benaderd kan worden. Dan een laatste citaat om mee te besluiten:

"Wij komen tot God door al datgene te verliezen, wat ons wezen en onze wereld uit maakt. Dus: hoe meer wij verliezen, hoe dichterbij de waarheid komen. De werkelijkheid ligt verborgen achter al wat gij zijt en beleeft."

Mijn vrienden, dit is voor deze avond mijn betoogje. Ik hoop een volgende keer nogmaals op het onderwerp terug te mogen komen, omdat vooral de achtergronden van de modernere godsdiensten een nadere beschouwing waard zijn. Dit kan dan voor ons misschien een inleiding vormen tot het beschouwen van de verschillende theologieën, die er op de wereld bestaan.

Mag ik u echter voor heden danken voor uw aandacht?

Goeden avond.

DE GROEI VAN DE KRISTALLEN

Goeden avond, vrienden.

Het tweede onderwerp kunt u weer zelf kiezen. Er is een vraag binnengekomen over de groei van de kristallen.

De groei van kristallen. Het onderwerp is zwaar, wanneer ik het technisch uit moet werken. Indien ik het echter meer populair uit ga werken wordt het betoog uit de aard der zaak wat minder juist. Ik voor mij verkies echter in dit gezelschap de populaire vorm. Hopelijk zult u dit niet als een belediging voor uw intellect beschouwen. Maar een zekere voorkennis is nu eenmaal nodig, indien men verder in deze materie door wil dringen.

Heeft iemand er bezwaren tegen, wanneer ik dit onderwerp meer populair en dus slechts ten dele juist behandel? Ik hoor geen bezwaren. Dan zullen wij allereerst gaan proberen om de structuur van het kristal te begrijpen.

Een kristal heeft n.l. een vaste vorm. Het wordt bepaald door geometrische lijnen en verhoudingen, die, ofschoon grote en kleine vormverschillen voor kunnen komen, uiteindelijk toch qua structuur allen ongeveer gelijk zijn.

Dit houdt dan weer in, mijn vrienden, dat er een kracht moet zijn, die bepaalt hoe het kristal zich ontwikkelen zal. Deze kracht moet gelegen zijn in de grondstof. Wij moeten dus eerst terug tot het molecuul. Ongetwijfeld zouden wij nog verder terug kunnen gaan, bv. tot het atoom. Maar dan wordt de materie wel wat erg ingewikkeld.

Een molecuul bezit naast zijn innerlijke beweging die tot uiting komt in de z.g. moleculaire rotatie, een veld dat naar buiten toe uitstraalt en daar verschillende verschijnselen kan veroorzaken. Daaronder komen o.a. ook de bekende cohesie en adhesieverschijnselen ook naar voren. Evenzeer wordt hierdoor het magnetisme veroorzaakt. Het is echter een uitstraling, die bij elke materie aanmerkelijk verschilt. Naarmate dit verschil optreedt, zien wij ook dat de vormverhoudingen van het kristal anders worden. Wij mogen dus te voren reeds stellen, dat de groei van kristallen zowel als het ontstaan daarvan, hoofdzakelijk plaats zal vinden wanneer de moleculen in een zodanige toestand komen, dat onderlinge beïnvloeding uiteindelijk een steeds hechter structuurvorm mogelijk maakt. Ook dit is bij verschillende stoffen geheel anders. Wij zien verschillende stoffen, zoals koolstof bv. kristalliseren onder hoge druk bij zeer hoge temperatuur. Andere stoffen daarentegen kristalliseren juist weer bij zeer lage temperaturen.

Waar gaat het hier dan om? Om een zekere beweeglijkheid van het molecuul zelf. Wanneer u zich nu een grote magneet voor kunt stellen als bestaande uit allemaal kleine, losliggende magneetjes, dan kunt u zich ook voorstellen, dat al die magneetjes door elkaar komen te liggen. Er is naar buiten toe dan geen magnetisch verschijnsel meer. Ik kan echter de magneetjes ook

richten. Dan verkrijg ik een werking naar buiten toe. Laat ik de moleculen dan weer met rust onder een gunstige verhouding, zodat een onderlinge beweeglijkheid tot uiting kan komen, dan zien wij dat zij er toe geneigd zijn om gesloten velden, dus kringetjes te vormen.

Dit nu kan ons op weg helpen, wanneer wij gaan kijken naar het ontstaan van een kristal. De straling van elk molecuul op zich beïnvloedt hier wel degelijk het gedrag van de andere moleculen en er wordt een gesloten veld gevormd. Maar een veld, dat volkomen ligt binnen de eigenschappen van het molecuul zelf. D.w.z. dat het bepaald wordt door de atoomdelen en hun onderlinge beïnvloeding en rotatie. Dit brengt met zich mee, dat het kristal, ofschoon vaak schijnbaar onregelmatig groeiende, voortdurend wordt opgebouwd in overeenstemming met het eigen krachtveld en zich vormt binnen het sterkst gezamenlijke krachtveld van de aanwezige materie. Het resultaat is dat het kristal zich dus af gaat zetten in de grondvorm en hoe klein het ook is steeds zal groeien in een bepaald patroontje.

Wij kunnen echter door het scheppen van een bepaalde omstandigheid, een verzadigde solutie bv. op temperatuur, de kristallen verhinderen zich onmiddellijk af te zetten. Zij hebben dan daarvoor een iets te grote bewegelijkheid. Wij zorgen echter voor een kern, een rustpunt, waarop zich reeds enige kristalletjes hebben vast gezet. Van hieruit hebben zij dan echter een sterkere werking op de vorming van de materie dan elk molecuul op zich zelf, zodat elke bewegelijke molecuul wordt getrokken tot het reeds bestaande kristal en dit zelf langzaam groeit.

Wanneer het dit echter doet, dan zien wij daarbij weer bepaalde verschijnselen optreden. Wij zien bv., dat het kristal langzaam zijn eigen frequentie verandert. Verder blijkt ons, dat ten opzichte van de omgeving bepaalde elektrische capaciteiten optreden, terwijl soms ook elektrische eigenschappen tot uiting komen. Dit wil zeggen, dat zowel de doorlaatbaarheid voor stralingen als elektrische en magnetische krachten verandert. De hechtheid van het geheel zorgt voor een andere afbuiging. Daarbij wordt het noodzakelijk, om alle vreemde materie af te stoten.

Wanneer u nu natuurlijke kristalvormen ziet - denk bv. aan halfedelstenen zoals berylen en topazen - dan vinden wij vaak een reeks van kristallen gegroepeerd rond een holte, een lege ruimte. Waarom? Omdat een gedeelte van de materie a.h.w. vervluchtigd werd. Deze moest worden uitgeworpen en uitgedreven. Had de kracht, waardoor dat gebeurde, opgehouden voor het kristal geheel was gevormd, dan zouden vorming en groei niet verder zijn door gegaan.

Was deze verder gegaan, dan zou deze soort van kristal niet aanwezig zijn. Wanneer op het juiste ogenblik de stof die als... ja, hoe moet ik dat zeggen... katalysator is het eigenlijke woord... als niet zelf deel hebbende hulpstof. Zo kan ik het misschien het beste bepalen. De stof heeft dus zelf aan het proces geen deel, maar door zijn aanwezigheid bewerkstelligt, dat in een andere stof, of een combinatie van stoffen, reacties optreden. Wordt de stof verwijderd, dan treedt meestal een stabilisatie van de toestand in en worden de dan bestaande vormen verder behouden. Treedt die verwijdering op het juiste moment op, dan kunnen wij concluderen, dat de bestaande vorm van het kristal verder juist hierdoor wordt gehandhaafd. Deze blijft dan gelijk. Wij zien dan een dergelijk kristal niet meer groeien.

Laat mij echter eerst vragen, of u tot zover enig commentaar hebt te leveren. Ik hoor u in stilte mompelen, ofschoon dit in veel gevallen meer ging over mijn persoon dan over mijn onderwerp. Dat neem ik u natuurlijk niet kwalijk, maar ik zou u toch gaarne verzoeken om meer op mijn onderwerp dan op mijn persoonlijkheid te letten. Het eerste is n.l. belangrijker.

De groei van de kristallen is, ofschoon men zich dit meestal niet realiseert, het probleem van de vorming van de wereld. Een wereld kan slechts ontstaan, wanneer niet eerst kristalvorming optreedt bij een eerste neerslag uit de afkoelende atmosfeer. Deze kristallen komen dan in de gloed terecht en lossen zich daar weer op. Maar juist door hun verworven eigenschappen werken zij - alweer hetzelfde woord - als katalysator bij andere processen.

Deze andere werkingen nu bevorderen een algemene kristallisatie bij een nog zeer hoger temperatuur. Naarmate het voornoemde proces verder doorgaat krijgen wij een sterkere begrenzing van de aardkern. Naarmate deze aardkern meer begrensd wordt kunnen de kristallisatie producten - gedeeltelijk weer opgelost en vervluchtigd - , op de aardoppervlakte een eigen chemische werking beginnen.

Aan het begin hebben wij een hele reeks van primitieve elementen. Het eigenaardige is, dat elk van die elementen een eigen zeer specifieke kristalvorm kent. Zelfs ijzer kent een kristalvorm. Zuiver ijzer, al gelooft men mij dit misschien niet. Ik spreek dus niet over bv. besemer staal, waarin koolstof kristalliseert bij optredende vermoeidheidsverschijnselen.

Elke stof, metaal, vloeistof of gas kent een kristalvorm. Alleen de condities, waaronder de kristalvorming optreedt, verschillen aanmerkelijk, zoals reeds gezegd. Wanneer een aarde nu tot stand komt, dan is het begrijpelijk, dat in de aardkern sommige kristallen meer dan normaal zijn neergeslagen en op de omgeving hun invloed hebben uitgeoefend. Zij werkten zo sterk op de omgeving in, dat er geen tijd meer bleef voor een zich vervluchtigen en met andere stoffen verbinden. Juist deze blijven dan in kristallijne structuren een zeer lange tijd onveranderd bestaan. Eerst heel langzaam, onder enorme druk, beginnen zij soms een huwelijk met andere moleculen of atomen. Zo krijgen wij dan vaak samengestelde stoffen die in hun kristalstructuur eigenschappen vertonen van alle oerstoffen, indien men zich de moeite getroost de nieuw ontstane kristalvorm te vergelijken met de patronen van de primaire oude kristallen: u zult dan zien dat in de opbouw de lijnvormen van alle oude kristallen opnieuw, maar nu gecombineerd, aanwezig zijn. Heel aardig kan men dat soms zien, wanneer men een simpel ijskristal beschouwt: H_2O .

Het is overigens eens gebeurd, dat iemand eau de Schiedam H_2O labelde en zo aan een dorstige bezetter een hoeveelheid echt Nederlands geestrijk vocht onttrok, die overigens desondanks de bevrijding niet beleefd heeft. Dit is een kleine anekdote die ik kort geleden hoorde. Ik vond het werkelijk heel aardig. H_2O staat zo gewichtig. Alleen vindt ik degene, die zich daardoor heeft laten beet nemen, tamelijk stom.

Wij hebben het echter ook nog over het groeien van kristallen gehad, en daarover heb ik zoveel gezegd als ik er in deze bijeenkomst over zeggen wil. Mag ik u echter een vraag stellen? Als u er een antwoord op weet, zegt u het maar hardop.

Heeft u er wel eens over nagedacht, waarom men wel zegt dat denkbeelden kristalliseren?

Een denkbeeld kristalliseert, zegt men. Heeft u er wel eens over nagedacht of dat kan en hoe dat is?

De doorsnee mens heeft een grote reeks van ervaringen. Hij kent dus ook zeer veel omstandigheden. Hij heeft dus ook al veel gedachtegangen gekend. Daaruit kristalliseert dan, zoals men zegt, zich het nieuwe beeld. De kristallisatie is uiteindelijk niets anders dan een selectief proces, want bij het vormen van het denkbeeld wordt elke niet daarbij passende ervaring of gedachte automatisch ter zijde geschoven, terwijl de restanten tot een hecht geheel worden verenigd. Bent u het zover met mij eens?

Dan is het woord kristallisatie dus wel heel juist gekozen. Want wij zien ook bij de bouw en groei van kristallen op aarde, dat bepaalde stoffen met zeer geringe verschillen - dit kan bv. liggen in de kernsamenstelling van de atomen, maar ook in de omlooptijd van de elektronen. Sommige deeltjes van een zelfde element zijn dus meer of minder actief dan andere. De deeltjes, die niet geheel bij de eigenschappen van het kristal behoren worden dan verworpen, behalve - en dat is het eigenaardige - bij het vormen van de kristalkern. In het kleinste kristal vinden wij over het algemeen zoveel verschillende deeltjes als maar beschikbaar samen. Gezamenlijk vormen zij echter een trilling, en het verder bij de groei aangetrokken materiaal is dan verder ook van één soort en één kwaliteit. Ik weet niet of dit feit reeds wetenschappelijk bekend is.

Maar eigenlijk is het wel komisch, net mensen. Die komen ook uit verschillende gezindten te samen en stichten een politieke partij. Maar verder nemen zij maar één soort stomkoppen. U neemt mij deze lichte kritiek hoop ik niet kwalijk.

Moet ik hierover nog meer zeggen of vertellen? Niet? Dan kunnen wij misschien nog iets anders aansnijden. Maar laat ik eerst die ene ongeruste ziel gerust stellen. Ja. Hij is Henri. Inderdaad. Maar Henri, die niet, zoals de vorige keer, van zins is zich te laten verleiden tot een hernieuwd clownesk optreden. Sta mij toe.

Vraag: Kunt u iets zeggen over de waarde van het sprookje?

DE WAARDE VAN HET SPROOKJE

De waarde van het sprookje. Dat is wel een aardig onderwerp. Daar heb ik eigenlijk zelfs te weinig tijd voor. Het sprookje is het zwart en wit beeld van de wereld. Wij zien erin vertegenwoordigd alle geloof, alle hoop en het geeft in zijn waarde, zowel in de innerlijke als de uiterlijke waarde van de mens weer.

In praktisch alle sprookjes zullen wij bv. zien het ingrijpen van bovennatuurlijke krachten. Of het aardmannetjes, heksen of wonderdoende feeën zijn, steeds weer zien wij het bovennatuurlijke element in elk sprookje naar voren komen. Vaak zelfs in twee vormen.

Verder kentekent het sprookje zich door het "happy end". Lang voordat enige hollywoodse producer er aan dacht, dat het "happy end" ongetwijfeld het grootste kasstuk maakte, hebben de oude vertellers in de oude haardsteden reeds ontdekt, dat het "happy end" het beste is.

Een sprookje met een ongelukkige afloop bestaat er zelden.

Men heeft echter zijn hoop, zijn geloof en zijn verwachting erin mede verwerkt. Ik wil u graag wijzen op een paar eigenaardigheden, die wij praktisch bij alle volkeren vinden..... juist in het sprookje.

Het geheime land onder de aarde, een onderwereld, die wonderbaarlijk is, verschrikkingen en schoonheid bergt, veelal zo schoon is, dat men zou zeggen: "ik wil hier blijven". Maar de mens wordt toch door het heimwee teruggetrokken tot zijn eigen wereld en moet dan door heel veel beproevingen en moeite zijn eigen wereld weer herwinnen.

De hel van de ouden is een zeer luxueuze plaats geweest, die maar één gebrek had: Je had er alles en je kon er alles zijn, behalve mens. Je had er alles behalve vrijheid. Je was er gebonden aan een bepaald patroon. Eigenaardig genoeg zijn er echter altijd in deze onderwereldverhalen figuren die helpen. Bv. een adelaar, die de held omhoog draagt naar zijn eigen wereld, terwijl hij het dier regelmatig voert, uiteindelijk zelfs met zijn eigen vlees. Zo bereikt hij de vrijheid en de wereld dan opnieuw. In andere gevallen worden wij geconfronteerd met transformatiefiguren. Want ook de transformatie speelt in het sprookje een grote rol. Kikkers worden tot prinsessen, honden tot schone jonkvrouwen. Een paard of kikker verandert plotseling in een prinselijke bruidegom.

De hond speelt verder ook vaak de rol van demonische wachter. Hij wordt plotseling tot een draak, vergroot zich, verandert in een vuurspuwend monster e.d. De draak komen wij overigens haast overal op de wereld tegen. Meestal is hij een symbool van magie of van het kwaad. Vandaar dat de draak hoofdzakelijk in de onderwereld, of bij de krochten en spelonken, die daar heen voeren, zijn nest heeft. Begrijpelijk, want in het sprookje drukt de mens zijn hoop en verlangen uit. De draak is het gevaar, het lijden. Maar dit bergt ook de mogelijkheid iets te verwerven. Vandaar de schone onderwereld.

Maar aan de andere kant voelt men, dat het lijden of gevaar vaak groter is dan de mogelijkheid tot verdienste. Men moet dus wel een zeer bijzondere reden hebben, dit te beproeven. Zelfs in de voor - Christelijke sprookjes, toen van naastenliefde nog geen sprake was als een geloofsnorm, vinden wij het sprookje, waarbij juist degene, die voor een ander de onderwereld ingaat als overwinnaar, of gedeeltelijke overwinnaar, op kan treden.

Verder vinden wij steeds weer een rijk boven de wolken. Dit rijk vertoont dezelfde eigenaardigheden als deze wereld. Alleen is het bevolkt met andere wezens. Boven de wolken wonen de reuzen, maar ook de weldoende feeën hun wereld is een aardige reproductie van de mensen wereld; zij is niet veel rijker, maar wel veel harmonischer en gelukkiger. Degene, die daar komt, komt er meestal door een wonder. Bij een dergelijk wonder spelen eigenaardiger wijze de feeën, de dwergen en de planten een rol. Slechts zelden is het het dier dat iemand naar een dergelijke bovenwereld brengt.

De mens ziet het hiernamaals nu eenmaal als een voortzetting van zijn eigen leven. Een hemelsfeer, een bovenwereld kan hij zich niet voorstellen in met goud overladen weelde. Eerder ziet hij haar als een sublimatie van zijn eigen toestand en tekent deze wereld in het sprookje dan ook veelal als een idealisatie van zijn eigen omgeving.

Dan: het geloof aan een rechtvaardigheid die groter is dan de menselijke. Daarvoor behoeven wij heus niet te grijpen naar de gemaakte sprookjes als bv. die van Andersen. Wij kunnen terug gaan naar het volkssprookje en vinden daar steeds vereerde corrigerende macht, van boven af, die door het schijnbaar domme toeval altijd weer juist diegenen beloont, die schijnbaar de domsten of de armsten zijn. Deze compenseert a.h.w., ter wille van het eerlijk streven de dwaasheid en de domheid. De domste van drie zonen wordt prins, het domste meisje trouwt het beste, de jongste en domste van het gezin is het uiteindelijk, die bij de heks het middel vindt om de ander te bevrijden. Het wereldje van het sprookje is ook weer vol symbolen.

Symbolen, die over het algemeen uit het oude geloof stammen. Want vinden wij in de bijbel de vrouw van Lot, die in een zoutpilaar veranderd wordt, zo vinden wij in het sprookje ontelbare

malen de mensen, die gaan met een bepaalde opdracht, een ogenblik schrikken of omkijken en dan in een steen veranderd werden. Waarom? Omdat de mens aanvoelt, dat ieder, die zich bezig houdt met het verleden dat is afgedaan en het dwaas is en niet meer verder kan komen, omdat die, geboeid door het verleden, vergeet om de toekomst te gebruiken. Hij legt het in sprookjesvorm neer.

Dan mag ik natuurlijk niet vergeten te spreken over het bijna sadistisch geweld van menig sprookje. Russische sprookjes zijn over het algemeen bezaaid met afgehouden hoofden, kale schedels op spiesen e.d., monsterlijke heksen, pootjesdragende hutjes, enz.

De Germaanse sprookjes, waaronder ook veel van uw eigen sprookjes en sagen horen, doen het meer met dierlijk geweld. De beer, de wolf, de draak zijn hier de monsters, die de mensen verscheuren. En ook zij zitten steeds te midden van hopen gebleekte beenderen, of ze verslinden. Maar het element komt steeds weer naar voren: de redding.

De redding, wanneer men een fout heeft gemaakt, komt tot stand door een macht van buiten, een weldoende macht, die ingrijpt zodra men de eigen fout heeft erkend.

Dat, mijn vrienden, zou wel eens de meest waardevolle achtergrond kunnen zijn.

Als u nu gaat naar het Indische sprookje, of naar het Chinese, of u gaat kijken naar de sprookjes, zoals ze verteld worden ergens in Afrika, of in Zuid-Amerika, of dat u dicht bij huis blijft, bij Hans en Grietje, er zit steeds weer hetzelfde element in.

Het sprookje leert het kind a.h.w. te begrijpen, dat als je fouten maakt, je straf moet verwachten. Maar dat als je je fout erkent, die straf weer opgeheven wordt en dat er redding komt. Het leert - en misschien niet alleen aan het kind - verder dat er altijd een rechtvaardigheid is, groter dan het menselijk inzicht, zodat het niet goed is om een domme mens, of een arme mens te verachten. Denkt u maar aan Prins Vogelbaard, hè?

De man, die een beetje uitslag aan zijn mond had, die verworpen werd door een schone prinses en Lijsterbaard - ja, dat is weer een andere titel, hè?, is hetzelfde sprookje - maar uiteindelijk dan haar eerst tot wanhoop brengt en haar huwt, wanneer zij smeekt, beter gezegd, zich zelf afvraagt, waarom zij zo dwaas is geweest om dan Vogelbaard - of Lijsterbaard - niet te nemen.

Verder kunt u ook nog in menig sprookje oorzaak en gevolg vertegenwoordigd vinden.

Denkt u maar aan: Zwaan, kleef aan. Stel u nu eens voor, dat de oorspronkelijke gedachte de gouden gans is. De gouden Gans met domme Hans.

Wanneer u een gedachte heeft, die u beheerst, dan zullen andere mensen zich daaraan vast grijpen, zullen trachten hetgeen, wat u zelf tot stand brengt, wat u met uw denken bereikt hebt, te ontnemen. Maar zij kunnen het nooit klaar spelen. Waarom niet? Omdat de gedachte, mits door u beheerst wordt en goed is - twee voorwaarden - iedereen er aan gebonden wordt. Zo blijkt er uit, dat degene, die in zijn denken - misschien dom -, maar eerlijk en oprecht de gedachten beheersend verder gaat, de anderen met zich mee sleept.

Zegt u maar, dat het niet in de werkelijkheid ook zo is. Was het maar een sprookje altijd.

Wanneer u mij dus vraagt naar de betekenis van het sprookje, dan zou ik willen zeggen; hierin heeft het volk zijn herinneringen, zijn gedachten neergelegd, de esoterische leringen en stellingen, die het zo nu en dan heeft opgedaan, zijn eigen gevoel naar rechtvaardigheid, zijn eigen verlangen.

En al is het dan ook schijnbaar veel te wreed en te cru, het tekent de wereld, zoals de mens, vooral de kinderlijke mens, die kent. En als zij mij gaan vertellen, dat zij tegenwoordig lieve sprookjes maken, zonder boze heksen, zonder draken, wolven, die ondeugend zijn enz., dan zeg ik: dat is misschien een zeer liefelijk verhaaltje, maar een werkelijk sprookje is het niet meer.

Het sprookje geeft weer het leven met goed en kwaad, met zijn scherpe zwart-wit tegenstellingen, beleefd en belicht in een felheid, die juist voor het kind levend wordt. En wanneer dat kind dan misschien een schokje krijgt, omdat het bang is voor het kwaad, beter dat het bang is voor het kwaad, dan door een liefelijk verhaaltje in slaap gesust later het kwaad zonder enige vrees te accepteren en eraan onder te gaan.

Nu, dan heb ik daarmee het tweede onderwerpje behandeld. En ik hoop ook alweer tot uw genoegen. Ik dank u ook voor uw aandacht en ik hoop ook, dat u het mij eens bent, dat wij op deze wijze toch prettiger met elkaar spreken dan voorheen.

Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goeden avond, vrienden,

Vragenrubriek, waarin de persoonlijke vragen natuurlijk niet worden gesteld aangezien er toch geen antwoord op komt en alle andere vragen worden beantwoord, zo goed als wij dat op een verantwoorde manier kunnen doen op het ogenblik.

Vraag: Thérèse Neumanri van Konnersreuth ontwikkelt tegen Pasen de vreselijke wonden van Christus aan het kruis. Hoe verklaart u, dat zij er niet aan sterft?

Antwoord: Wanneer die wonden reëel waren, dan zou zij er waarschijnlijk aan sterven. Maar zoals u zich ongetwijfeld zult realiseren, is Jezus niet in de eerste plaats aan Zijn wonden gestorven. Maar wel - en dat is veel erger geweest - door uitputting.

De mensen denken altijd, dat de kruisdood is een sterven aan verbloeden of zoiets, maar dat is niet waar. Het was een kwestie van een congestie a.h.w., die werd opgewekt door de temperatuur, de gespannen toestand van het lichaam, plus de voortdurende pijn, die meestal op en bij de hoogste pijngrens bleven, zodat van een werkelijk bewusteloos worden pas sprake was door uitputting. Dat was het gemene van de kruisdood.

Verder, deze wonden van Thérèse Neumanri uit Konnersreuth zijn - u moet het niet zien als een hatelijk iets, dat ik dat zeg - een hysterie verschijnsel, ontstaan door het zich sterk inleven in Jezus lijden, dat zij hierdoor stigmata vertoonde. En wanneer zij openbreken, dan is die bloeding ook niet zo intens.

Er worden wel meer wonden gezien steeds, dat is inderdaad waar, en wondtekenen. Maar daaraan kan zij niet sterven om de eenvoudige reden, dat dit alleen zou kunnen, wanneer daar achter een drang zat tot zelfvernietiging. En wanneer dit er niet achter zit, dan krijgen wij dus ook niet het verschijnsel sterven. Je kunt je zelf dood mediteren.

Dat is een methode, die sommige fakirs gebruiken, wanneer zij genoeg hebben van het leven. Dan gaan zij zitten en dan sterven zij binnen een paar dagen, zonder dat iemand weet waaraan en hoe. Alleen door de kracht der gedachte. Zo is bij haar de kracht van de gedachte, die haar doet mee lijden a.h.w. met Jezus, zonder haar eigen leven daardoor te schaden.

Ik hoop, dat het voldoende is, als u commentaar hebt, gaat uw gang.

Vraag: Het aantal overgegangene geesten, waarvan een zeker aantal dat het wijsheidsniveau heeft bereikt, niet meer wenst te reincarneren, neemt slechts toe in een rekenkundige reeks, terwijl het aantal geboorten op aarde toeneemt in een meetkundige reeks. Waar komen dan de entiteiten vandaan, die het onmetelijke geboorte overschot moeten bezielen?

Antwoord: Een vraag die reeds verschillende malen beantwoord is, daarom in het kort: omdat bewustzijn niet alleen uit de mens geboren wordt, maar de geest door vele vormen gaat vóór deze het mens-zijn kan aanvaarden.

Heeft men dit mens-zijn eenmaal bereikt, dan kan dus de vorige vorm van leven zijn op een andere wereld, in een andere reeks van ontwikkeling, maar ook bv. in een dierlijke reeks van ontwikkeling, waarbij het eigen bewustzijn door een onzelfzuchtige liefde a.h.w., bv. voor een meester door een hond of een kat, of de edelmoedigheid van een olifant bv. die soms zeer edelmoedig kan zijn, zelfverloochenend, dit geestelijk peil emotioneel zó hoog verheffen, dat van daaruit de geest kan incarneren. In de incarnatie vertoont deze dan echter over het algemeen verschillende dierlijke elementen. Ik geloof, dat, wanneer u nagaat hoe het op de wereld op het ogenblik is, u met mij eens zult zijn, dat het dierlijke element in de mens inderdaad toeneemt in de mate, waarin de overbevolking van de wereld ook toeneemt.

Ik hoop, dat u dat laatste niet alleen op mijn rekening wilt stellen. Want dit is door zelfs verschillende filosofen en economen vastgesteld, dus daar heb ik niet alleen schuld aan.

Vraag: In het boek: de "Wijsheid van Johannes" door Bo Yin Ra lezen wij: "In dit laatste uur is Jezus erin geslaagd het mensdier in Zich met de macht van het geestelijke tot een absolute eenheid van gevoelen te verenigen. Zoals Hij Zelf in dit uur werd overwonnen, kan nu alle macht der duisternis op deze aarde worden overwonnen door degenen, die deze kracht in de mens kennen en van goeden wille zijn; welwillend uit de liefde".

Mijn vraag is: Kon dat vóór dien niet? Hoe moeten wij de Vorst van deze wereld, in het vorengaande genoemd, begrijpen? Als een symbool van het kwade, of als een werkelijkheid in de zin van een individualiteit? (Vraag verkort).

Antwoord: U moet dat kwaad eerder zien als een persoonlijkheid de chaos toe strevend. Er zijn in de kosmos, zover het ons betreft, twee richtingen van streven. De één is naar de chaos tot zelfvernietiging en door zelfvernietiging hergeboorte in het Goddelijke. De andere is bewustwording en door bewustwording gevormd in het Goddelijke, vrijwillig en zelfstandig opgaan.

Nu is de Vorst der aarde een materialistisch principe. D.w.z. een principe van afbraak. Inderdaad een voortdurende vorm, maar die voortdurend weer wordt neergehaald, waar het uiteindelijk doel is niet leven, dat voortdurend blijft, maar de ondergang van alle leven en de ontbinding van de materie tot de oervorm ervan.

Dit zijn inderdaad persoonlijkheden en als zodanig kunt u dus hier spreken over de Vorst der aarde, maar dan moeten wij ook onmiddellijk spreken over de Lucifergedachte. De duivel en de vorst der aarde zijn dan identiek. Ofschoon de duivelvoorstelling, die de mensen hebben, zeer verschilt van hetgeen hier door deze Bo Yin Ra wordt aangeduid.

Vóór de tijd, dat Jezus leefde, waren er ook wegen tot het Goddelijke. Ook toen kon je dus overwinnen. Maar het waren andere wegen, daardoor moeilijker en voor veel mensen minder toegankelijk.

Jezus maakte het mogelijk door zelfoverwinning, door uitschakeling a.h.w. van de redelijke bewustwording, de éénwording met de kracht van het Zijnde, dus God, te ervaren en in deze ervaring zich te verheffen boven al het materiële. Dat is inderdaad waar. Als u het niet gelooft.....Ik geloof, dat er nog Paasnummers zijnKlopt het, ja? Nu, dan kunt u het in die Paasnummers waarschijnlijk wel lezen, want zij het met heel andere woorden, zult u daar dezelfde gedachtegang terug vinden. Waaruit wel blijkt, dat ik het er mee eens ben. Dat onze Orde als zodanig het er ook mee eens is.

Wij stellen ook, dat er vóór die tijd wegen waren, allen wegen, die niet meer te gaan waren op de eenvoudige wijze, zoals dat op het ogenblik weer mogelijk is geworden. Ik zou er bv. op willen wijzen, dat met de ondergang van de wereld, waaruit Noach wordt gered, een verbond teniet gaat, waarbij een simpele weg tot God bestaat. Daarna moet gestreden worden om bewustwording, waarbij God weliswaar een helpende, een regerende, maar ook een wrekende factor is. Eerst wanneer Jezus komt, wordt de weg van de liefde, dus niet de rechtvaardigheid, weer geopend. En weer is die voor ons allemaal verduveld moeilijk te gaan; mijn vrienden, gelooft u dat maar. Ik kan het hier wel mee eens zijn. Voldoende?

Vraag: U zegt: Jezus heeft de weg van de liefde geopend. Maar die is er toch altijd geweest?

Antwoord: Die weg is er altijd geweest. Maar, mijn waarde vriendin, je kunt die weg pas gaan, wanneer je aan het begin van de weg bent aangekomen. De weg is er altijd geweest, maar hoe wil je die weg vinden? Wij kunnen wel zeggen, dat er in Parijs een grote Boulevard ligt en die kunnen wij natuurlijk allemaal gaan, wanneer wij eerst naar Parijs toe gaan. Als wij gaan lopen, dan duurt het heel erg lang, voordat wij er komen.

Vraag: Maar David dan? Hij zingt: "O Heer, zelfs in de hel zijt Gij met mij?" Dat bestond toch reeds eerder. Wanneer hij zegt: "liever met U op aarde, dan zonder U in de hemel?" Dat is heel iets anders dan een rechtvaardigheidswet?

Antwoord: Neen, dat is niet de rechtvaardigheidswet. Als ik u erop mag wijzen, dat deze zelfde David in zijn Psalmen ook de God der Wrake bezweert, dan blijkt daar wel bij, dat de liefde bij David een weg is, die hij zelf gaarne wil gaan, maar waar hij geen kans toe ziet. Terwijl de God der Wrake het wapen is, wat hij tegen anderen wenst te gebruiken.

De figuur David is n.l. een zeer tegenstrijdige. Want aan de ene kant danst hij voor de Ark en looft hij de Heer met luider stemme, profeteert hij en aan de andere kant doet hij dingetjes, die op het ogenblik de doodstraf zouden verwerven, wanneer hij ze in de moderne wereld zou doen, plus de verachting van de mensheid.

Hij is een zeer tegenstrijdige figuur en dat zijn zij allemaal. En dit niet éénzijn juist bewijst, dat zij die weg van de liefde niet gevonden hebben. Begrijpt u? Weten, dat deze er is, is wat anders dan deze te kunnen gaan.

Vraag: Wat is de uitwerking van ascetisme en celibaat op de geest? Wat voor geestelijke kracht ontstaat hierdoor? Is dit aan te raden?

Antwoord: Ascetisme is in zijn goede vorm meester zijn over je lichaam. En wie meester is over zijn lichaam, kan de geest meer doen bereiken. Maar dit wordt heel vaak doorgedreven tot overdrijving.

Wanneer je een paard hebt, waar je op wilt rijden, dan moet je dat paard goed verzorgen, zodat het paard je kan dragen. Je lichaam is meer dan een paard. Het is het hele uitdrukkingsmiddel, waarmee je op deze wereld moet leven. Een asceet, die zichzelf beproevingen oplegt om zijn meesterschap over zijn lichaam bij herhaling te bewijzen, heeft groot gelijk. Je moet meester zijn, anders gaat het paard er met jou vandoor.

Maar aan de andere kant, is dat meesterschap bewezen, dan moet je zorgen, dat het dier, of het lichaam, ook alles krijgt, waaraan het behoefte heeft en wat het nodig heeft. Doe je het op deze manier, dan kan het een zeer groot geestelijke voordeel zijn.

Wat betreft het celibaat, ben ik nog wat twijfelachtiger. Het celibaat geeft zekere voordelen. Nu moeten wij eventjes niet vergeten, dat een verschil bestaat bij heel veel geloofsrichtingen tussen een belofte van celibaat en een belofte, of gelofte, van kuisheid. Celibaat, celibatair betekent eigenlijk: vrijgezel. Dus vrijgezel blijven. Niet een gezin stichten, daar komt het op neer. Vaak wordt het uitgebreid tot geen geslachtelijk verkeer hebben, maar dat is niet de kwintessens van de zaak. Dan is het kuisheid.

Wanneer wij ons onthouden van geslachtelijk verkeer, dan zijn er een grote hoeveelheid krachten in ons, die op een of andere manier geuit moeten worden. Nu kun je die uiting misschien, als je stofmens bent, ten goede keren, wanneer je geestelijk zeer bewust bent. Dan kun je dus de seksuele kracht a.h.w. transformeren en deze overdragen bv. op welsprekendheid. Je kunt het zelfs overdragen op bepaalde bewustzijnsverhoging door toestanden, die je weet te bereiken.

Maar wanneer dit voortdurend blijft bestaan, dan sluit je je af van een gedeelte van het leven van de wereld. Het is heel erg moeilijk, om juist dat deel, het gezinsleven en al wat er bij hoort, toch te begrijpen en dus toch mens te zijn in de ware zin van het woord, want God schiep de mens niet één, maar twee te beleven.

Het celibaat, dat als een belangrijk organisatorisch middel wordt gebruikt bij sommige genootschappen en kerken, is m.i. uit den boze. Het geeft weliswaar grotere vrijheden, maar stelt daarentegen ook veel grotere eisen aan de persoon en kan vaak een innerlijke strijd veroorzaken, die schadelijker is, dan de ietwat mindere prestatie, die dan van harte kan geschieden.

Zoals u hoort, ben ik niet direct een voorstander van het celibaat als een methode, om nu toch vooral goede priesters, of dominees e.d. te krijgen.

Aan de andere kant, wanneer men een zuiver geestelijke leefrichting heeft gekozen, die niet met deze wereld in verband staat, zou het dwaas zijn om stoffelijke banden te knopen. In een dergelijk geval is het celibaat wel weer de juiste vorm. Stelt u zich voor, dat u wilt gaan leren bij de een of andere grote meester, in het oosten. U weet, dat het inhoudt een tiental jaren van kluizenaarschap. Als u dan zou huwen, of zelfs maar een minder gewettigde vorm daarvan zou accepteren, dan zou ik u heel scheef aankijken. Dan heeft u het recht niet om die dingen te doen. Begrijpt u? En de krachten, die u daarvoor anders gebruikt, kunt u juist door de leer, die u ondergaat in uw eenzaamheid, omzetten in iets anders, dat op een hoger plan ligt. Dat kunt u in de maatschappij niet. Zolang u in de maatschappij werkt, acht ik het celibaat uit den boze. Voldoende?

Vraag: En monniken en nonnen?

Antwoord: Ja, kijkt u eens. Aan de gebedsorde is op het ogenblik geen behoefte meer en daar is geen belangstelling voor. Dat waren de enigen, die zich konden rechtvaardigen in dit opzicht. Maar zelfs daar zagen wij, dat er niet sprake was van een transformatie, maar van een kwestie van verplaatsing in het voorstellingswezen, waarbij de stoffelijke kuisheid vaak gepaard ging met - laten wij zeggen - een geestelijk seksueel contact met hogere krachten. Dat is natuurlijk nog veel erger. Want dan wordt het hooggeestelijke tot een laagstoffelijk vermogen naar beneden gehaald, hoe je het verder ook bekijkt. Dat is dus niet juist.

De monniken alweer, die in een volledige afzondering als monniken voor gebed en overpeinzing streven naar eigen volmaaktheid, die hebben het volste recht dit te doen. Op het ogenblik, dat zij gaan werken in de maatschappij, willen leraren in de maatschappij enz., dan passen zij door dit celibaat niet in de maatschappij, dan mankeert er iets. En men kan wel zeggen, dat zij dan meer tijd kunnen geven, maar ik betwijfel, of dit met groter intensiteit gebeurt, dan een mens, die zijn

stoffelijke weg heeft gevonden en door de eenheid een voorbeeld in het huwelijk tezamen met de partner diezelfde zending nastreeft.

Ik geloof, dat menige dominee het moeilijker heeft dan menige pastoor, maar ik geloof ook, dat menige dominee juist door deze moeilijkheden dichter kan staan bij zijn mensen, bij zijn gelovigen, dan menige pastoor en dus voor die mensen ook meer kan betekenen om maar een voorbeeld te geven.

Vraag: In het betoog van de eerste spreker kwam de zin voor: "Daar wordt de ademhaling en de gedachte een eredienst." Moet men de "ademhaling" hier figuurlijk opvatten, dus "het leven", of is hiermee iets anders bedoeld?

Antwoord: Ik geloof, dat ik kan volstaan met een definitie te geven van ademhaling in dit geval. Ademhaling is voor de mens levensfunctie. Het is een handeling, die continu is, die over het algemeen onbewust wordt verricht, maar voor het leven noodzakelijk is. Wanneer zelfs deze handeling ter ere Gods wordt verricht en dus in het bewustzijn van de mens in het Goddelijke door het uit de omgeving tot zich nemen van leven, betekent, is het de meest perfecte eredienst, die wij kunnen denken. Voor de geest geldt precies hetzelfde, want deze kan niet leven zonder het Goddelijk licht. Het Goddelijk licht in zich zelf kent zij onvoldoende en zoekt dus het licht van buiten tot zich te nemen. De wijze, waarop zij dit tot zich neemt en de krachten uit het licht vergaart, terug geeft aan de haar omringende wereld is evenzeer een ademhaling en ook deze is de meest perfecte eredienst, omdat wij daardoor het Goddelijke tot ons nemen en ter ere van het Goddelijke dit weer van ons geven in een vorm, die voor de wereld aanvaardbaar is.

Vraag: De wereld, waarin wij leven dan. De tweede spreker, onze vriend Henri, heeft ons enige tijd geleden gezegd, dat hij voorlopig niet veel met ons spreken zou. Hij wilde er eerst zeker van zijn, dat hij van zijn vroegere spreektrant afstand zou kunnen doen. Eerst als hij getoond had zichzelf geheel te kunnen overwinnen, zou hij nog wel eens op zijn vroegere manier, die volgens ons geestig en vol woordspelingen was, tot ons spreken.

Mag ik dan hierbij onze vriend Henri zeggen, dat hij in deze zelfoverwinning geheel geslaagd is en dat wij van zijn behandeling van de gegeven onderwerpen genoten hebben?

Nu de vraag: Hoe heeft Henri al deze kennis verworven? Is hij na zijn overgang in de gelegenheid geweest veel te studeren? Heeft hij die kennis misschien ook nog uit andere levens?

Nu een voor ons persoonlijke vraag: kan men later leren en studeren, wat men ook wil, als men gedurende het leven op aarde dit verzuimd heeft, of er geen gelegenheid voor had?

Antwoord: In de eerste plaats mag ik u meedelen, dat Henri, u natuurlijk dankende voor het compliment onmiddellijk opmerkt, dat hij de woordspelingen niet zozeer weglaat, omdat dat zijn spreektrant benadeelt, maar vooral omdat de meeste mensen hem onmiddellijk weer als de grappenmaker doen zien, waardoor zij over de grappen de ernst vergeten. Hij maakt daar zo'n aardige woordspeling bij. Hij zei n.l.: "Een woordspeling, die ernstig bedoeld is, wordt door anderen gezien als een spel met woorden, waar je geen speld tussen kunt krijgen. Maar dit is een speldesteek voor degene, die het woordenspel speelt, want in de woordspeling verliest hij het woord, dat hij in de speling tot uiting wilde brengen."

Ik geef het maar precies weer, zoals het gezegd wordt. U ziet dus, dat hij inderdaad nog aanwezig is. Ik mag dan verder het volgende vertellen Ik kan natuurlijk niet te ver ingaan op de figuur Henri. Henri heeft inderdaad meerdere malen geleefd op deze wereld en begint zich nu het geheel van zijn vroegere kennis te realiseren. Dat is punt één.

Punt twee: hij heeft natuurlijk een bewustwording doorgemaakt. Maar waarom zou hij bv. iets gaan lezen, wanneer je de schrijver zelf kunt ontmoeten, als u begrijpt, wat ik bedoel.

In onze wereld is het voller en vollediger dan het ooit in een boek kan zijn, en duidelijker en kenbaarder dan het ooit gegeven kan worden door een docent aan zijn studenten. Wanneer je zoekt naar wijsheid, dan vind je die, ook al is het op een heel andere manier dan op de wereld. Daarmee geef ik dan meteen antwoord op de vraag, of dat kan. Inderdaad. Je kunt alles inhalen en meer dan dat, wanneer jezelf daarvoor de moeite getroost.

En mag ik ondanks het afwenken van onze vriend Henri hieraan toevoegen, dat ik ervan overtuigd ben, dat hij méér heeft gedaan dan de doorsnee en dat het zijn klare en scherpe manier van denken en betogen is geweest, die hem daarbij een zeer grote steun zijn geweest. Want ik

geloof, dat iedereen het met mij eens zal zijn, dat onze vriend Henri misschien scherp is geweest en misschien geestig en komisch, maar dat er geen ogenblik is geweest, dat hij iets onjuist zei. Daarmee zal ik de vraag en ook de protesten als afgedaan beschouwen en hoop ik over te kunnen gaan tot de volgende vraag.

Vraag: Er werd verteld, dat eens de koning Waldemar in Duitsland de kinderen door handoplegging beter deed groeien; dat koningin Elisabeth I klieren kon genezen, evenals de Franse koningen. Wat is daarvan waar?

Antwoord: Elisabeth heeft inderdaad een hoop klieren genezen. Op het schavot. Maar u moet dit zien met het Godgegeven recht van de soeverein.

Wanneer God iemand het recht geeft om te regeren, moet Hij hem ook de kracht geven om dit te bewijzen en vandaar, dat het gebruik bestond, bij heel veel vorstenhuizen, in heel veel landen, om de soeverein ter gegevener tijd door handoplegging te doen genezen.

Het is lang niet zeker, dat die genezingen zo reëel waren. Maar waar zij altijd gepaard gingen met een kleine gift, dat was bv. in Engeland indertijd een stuiver en die stuiver was toen meer waard als op het ogenblik f 25, dus het was een redelijke gift van de vorst aan een ieder, die hij de hand oplegde, zult u wel begrijpen, dat niemand ooit zich over een gebrek aan resultaten heeft beklagd. Dit was dus een volksgebruik, een oude rite. Dit stamt nog uit de tijd, dat de koningen priesterkoningen waren, en dus als vorst gelijk hogepriester waren.

U weet, dat zien wij overal. Dat zien wij bv. bij de joodse koningen, maar wij zien het in Egypte evenzeer. Wij zien een dergelijke tendens in Rome. Zij noemen zich dan niet meer Goddelijk, maar toch Godgezonden, zelfs hier in de middeleeuwen nog. De vorst staat in onmiddellijk verband met God, de Schepper, hij dankt zijn recht niet aan zijn bekwaamheden, maar aan zijn God, m.i. een grote fout hoor, dat was de opvatting. Als zodanig is hij dus een bijzonder eigenwijze persoon. Daardoor dus deze handopleggingen. Ook de revenuen, die erbij werden gegeven.

Zo had Farao bv. in de oude tijd altijd de taak om één dag in het jaar, dat was de dag nadat hij tribuut had ontvangen, de zieken, die natuurlijk zorgvuldig waren geselecteerd, te ontvangen en hen door handoplegging en het beroeren met de roede te bevrijden van de demonen, die bezit van hen hadden genomen. Er waren altijd een paar zeer overtuigende resultaten bij, ook wanneer die resultaten niet bezeten waren, maar alleen goede acteurs. Ik ben bang, dat een dergelijke komedie door de hovelingen ook in latere tijd wel eens op touw is gezet. Van reële resultaten op dit gebied kan bij sommige vorsten worden gesproken, maar dit hebben zij niet te danken aan hun koningschap, maar aan hun eigen persoonlijkheid, plus vaak hun eigen magnetisch vermogen.

Vraag: Kunt u iets vertellen over Appolonius van Tyana? Kon hij wonderbaarlijke genezingen tot stand brengen?

Antwoord: Appolonius van Tyana was een ingewijde. Hij heeft heel wat genezingen gedaan en hij gebruikte zijn kracht o.a. om zieken te genezen, maar evenzeer bv. op het Romeins recht en onrecht te wijzen. Het is ook bekend, dat hij heel wat gedaan heeft om onrecht te verhinderen. Bekend is hij als ingewijde, doordat hij bepaalde plaatsen met bijzondere tekenen heeft achtergelaten. Dat die plaatsen, nu nog, een centrum zijn geworden, waar geestelijke kontakten van hogere rang kunnen worden bereikt

Vraag: In een boek stond, dat Kreta identiek is met Atlantis. Het betrof o.a. het geloof aan de Goden enz. Was Kreta een deel van Atlantis?

Antwoord: Kreta was geen deel van Atlantis, maar tezamen met de plaats, waar later Troje zou zijn, een van de vele handelsnederzettingen, die Atlantis had gevestigd over de toen praktisch de gehele toenmalige wereld. Het eigenlijke Atlantis begint eigenlijk pas bij Spanje en breidt zich uit, omvattende een deel van Engeland, Ierland, verschillende andere eilanden, tot het bekende punt bij de kust van Afrika. Het strekte zich vandaaruit oorspronkelijk met enkele grotere eilanden in de richting van de Caraïbische Zee, terwijl de stand van de werelddelen een enigszins andere was.

Door de grote ramp en de kosmische werkingen zijn grote delen verloren gegaan, terwijl de latere eilanden nog grotendeels verzonken zijn. De overblijfselen ervan waren steden, die gelegen waren in de buurt van het huidige Liberia, in het huidige Portugal en enkele steden, die

hoofdzakelijk lagen in Ierland, later vinden wij nog een deel terug in IJsland en daar hebben die nederzettingen een grote invloed gehad op de ontwikkeling van de daar aanwezige Noormannen.

Vraag: In Costa Rica liggen overal ronde stenen. Hoe komen die daar, waar zijn zij van afkomstig? Hebben zij een betekenis?

Antwoord: Ja, zij hebben wel enige betekenis. Maar dat is weer een misvatting van mensen eigenlijk. De bol gold als het symbool van volmaaktheid en men dacht dus, dat elke bol, een symbool zijnde van de volmaakte Godheid, ook deze Godheid Zelf zou doen materialiseren op een bepaalde plaats. Men dacht toen ook in die tijd, dat er erg veel kwade geesten waren, zodat men die met onnoemelijk veel moeite - er zijn bollen bij met werk van drie geslachten in zo'n familie - heel mooi rond, daar hadden zij een bepaald werkmethode voor, die werd dan geplaatst op het land, om daar a.h.w. de Goddelijke kracht te doen werken. Men ging ook over om daarmee bepaalde figuren te leggen, waarvan wij o.a. kennen een soort levensriem. Die werden dan op z.g. heilige grond geplaatst, waar erediensten werden gehouden.

U begrijpt wel dat de gewone burger, die maakte meestal geen ronde stenen, dan die, welke groter waren dan een vuist. Maar er zijn er bij, die een doorsnee bereiken van ± 8 meter. Het zijn behoorlijk grote bollen en zijn behoorlijk rond.

Er zijn geen vragen en ik geloof, dat er ook niet veel tijd meer is. Ik wil zeggen, dat ik nog drie vragen uit de zaal beantwoord en dat u de rest opschrijft en die komen dan de volgende keer vanzelf aan de beurt.

Vraag: Uw voorganger zei, dat geloof een noodzaak is? Is dat wel zo?

Antwoord: Ja zeker. Alleen heeft zij er niet bijgezegd, waaraan. Dus, wanneer u zegt: is een geloof aan God een noodzaak, nu, dan zeg ik: daar moet ik nog over praten. Maar een geloof is een noodzaak. Een mens móét vertrouwen op iets buiten zich zelf, ook zonder bewijzen. Dat doet hij dan ook prompt en trouw, tot zelfs de grootste Godloochenaar, die misschien nog gelooft in de mensheid. Wat dat betreft, geloof ik, dat je nog met meer recht in God. gelooft, dan in de mensheid soms.

Vraag: Maar het geloof is toch een negatieve waarde?

Antwoord: Inderdaad. Er zijn een hoop mensen, die geloven alleen maar, dat zij beter zijn dan een ander, omdat zij dan niet hoeven te kijken naar het feit, dat zij veel slechter zijn dan die ander. Geloof op zichzelf is geen positieve waarde. Het kan een middel zijn, een werktuig, om tot een positief beleven te kunnen komen, dan is het positief als middel, maar niet een eigenschap. Wij zullen deze twee vragen maar als één rekenen, want het was er één, die móést dat er eventjes uit gooien, dus..... Ten hoogste nog twee vragen. Wie?

Vraag: Er wordt gezegd, dat bij een inwijding je moet zwijgen, over wat je beleeft en doormaakt. Maar dat kan toch niet, als je zoiets doormaakt, dan barst het je naar de keel.....

Antwoord: Dat is juist nu het beroerde. Het barst je naar de keel. Het barst eruit en je bent het kwijt. Zodra u een beleven gaat omzetten in gedachten, en in woorden, dan gaat u het een jasje aantrekken. Dat jasje is noodzakelijkerwijze het jasje van uw eigen persoonlijkheid. Daardoor neemt u het kosmische aspect weg. Terwijl u aan de ander iets voorzet als kosmisch, wat uiteindelijk niets anders is dan een weerkaatsing van uw eigen gedachten. Gedragen, dat geef ik graag toe, door het beleven, dat hoger ligt. Maar die jasjes van woorden zijn meestal niet erg doorzichtig. Het is altijd de persoon, die spreekt en de God Zelf komt er maar zelden doorheen.

Vraag: God geeft het eeuwige leven. Maar wij hebben toch geen kracht genoeg, want wij moeten toch allen sterven?

Antwoord: Neen, God heeft ons allen het eeuwige leven gegeven. Maar het feit, dat u sterft in deze wereld, heeft u niet te danken aan het feit, dat er geen levenskracht voldoende is, maar aan het feit, dat uw eigen beheersing en voorstellingsvermogen niet voldoende is om een voortdurende hernieuwing van u zelf te doen plaats vinden. Toch zijn er zelfs op deze aarde mensen, die 6 à 700 jaar leven. Die zijn er zelfs nu nog. Dus het kan wel. God decreteert niet, wanneer wij moeten sterven. God heeft alleen de wetten gesteld, die het noodzakelijk maken, dat als gevolg

van onze eigen houding, handeling en bewustzijn, de dood ons op een bepaald moment bereikt. Dat is een verschil.

Nu vrienden, ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker, ik dank u hartelijk voor de aandacht, voor de vragen enz. en degenen, die een vraag hadden en hem nu maar niet gesteld hebben.... ik zeg nogmaals: onthoudt u hem voor de volgende keer, schrijf hem in uw zakboekje, of stop hem in uw tasje, het antwoord komt heus wel. Maar "Het Schone Woord" moet ook nog aan de beurt komen en dus.....
Goeden avond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden,
Wij zullen de bijeenkomst gaan besluiten met " Het Schone Woord", naar verkiezing aan de hand van een citaat, of enige woorden. Is er een citaat?

Het leven is een werkelijkheid, maatschappelijk leven slechts een waan

Het leven is een gave,
want ik heb mijzelf niet gekend
en ben uit God geboren.
Lang vóór de hemelkoren
zongen in het kosmisch ZIJN,
was mijn wezen reeds bepaald.
Ik heb het zelf niet gekend.

Zo werd het leven mij gegeven
in één moment van scheppend werk,
waarin God Zichzelf uit en schiep hemel,
aarde en het zwerk
in alle leven.
En zie, een deel van Zijn kracht en licht
heeft Hij toen aan mij gegeven,
opdat ik het leven in kon gaan
en vinden eigen wezen, ZIJN,
in de strijd om het bestaan,
herrijzend weer tot licht en sfeer
en stijgend tot mijn God,
lerend in mij zelf steeds
Zijn wezen uit het gebod,
dat Hij mij eens heeft opgelegd.

Maar vaak noem ik het leven recht
en zeg: ik heb er niet om gevraagd,
God heeft mij het leven ingejaagd!
Laat Hij mij door dit leven dragen!
Het is mijn recht te vorderen,
dat Hij steunt.
Ik behoef Hem niet te vragen.
Maar acht ik dan het leven wel?
Door het leven mij te geven,
heeft God mij menige last opgelegd,
en weinig word je bespaard,
wanneer je voort blijft gaan met streven,

tot je weer in Hem terug kunt gaan.

Maar Hij gaf mij het leven,
Het is Zijn licht en kracht
en niets mijn eigen bezit,
niets mijn recht.
Al, wat ik bezit,
Al, wat ik heb gehad, of beleef,
dat heeft Hij mij gegeven.

Daarom is het dwaas heel vaak,
om maatschappelijk te streven
en het leven zelf te vergeten.
Want wat maatschappelijke toestanden heten,
dat zijn toestanden slechts
geboren uit waan,
overleveringen in vele geslachten ontstaan
aan de kinderen steeds mee gegeven, zeggende:
al het andere is niets,
slechts deze vorm is leven.

In deze dwaasheid, in deze waan,
zien wij volkeren ondergaan
en zielen zich met haat vergeven,
omdat zij te maatschappelijk streven
en vergeten, in God tezamen te bestaan,
dat zij in Zijn kracht slechts verdergaan.

Een opdracht is het maatschappelijk leven.
ja, maar wie heeft u die opdracht gegeven?
U zelf, de mensheid, het menselijk recht?
Wie heeft u die vormen opgelegd?
De mode, de smaak?
Wat is het, wat u regeert
en maatschappelijke normen u decreteert?
Is het niet de dwaasheid van uw eigen leven,
de onzekerheid, waarin u bestaat?
Is het niet de waan,
waarin u zelf aan uw God ontgaat,
omdat gij vreest uw God te kennen
en vreest te leven in Zijn licht, Zijn glans?
In plaats van het leven waarlijk te aanvaarden,
Danst u moeizaam uw maatschappelijke dans,
met passen gekunsteld, begrippen zo vreemd,
dat zij met God niet meer zijn te rijmen.

De genade van het leven, de Goddelijke kracht,
zien wij vermodderen, verslijmen,
tot eindelijk slechts iets u nog beroert.
Het leven, dat u werd gegeven,
gaat haast ten onder,
omdat u zo zeer maatschappelijk
moet leven en streven.

Zelfkennis zonder zelfbedrog,
zonder zelfbedachtheid en waan.
Te weten, dat God dit leven je geeft
en de kracht om al te doorstaan,

omdat het waardevol is.
Al het bijkomstige, het schijnbare, is waan.

Warneer u hier allen tezamen bent,
weet ik, dat het maatschappelijk leven
u allen regeert en maakt tot de trouwe vazallen,
van al, wat de mensheid leert.
Het leven is een gave,
een kracht die tot ontplooiing komen kan,
ook in ons,
opdat wij ons kunnen laven
aan de enige bron van alle kracht.
Het maatschappelijke leven is een vorm,
door het onvermogen van de mensen bedacht,
een norm voor het onvolmaakte bestaan.

Let wel, ik zeg u niet: Op, te wapen
tegen alle maatschappelijk bestaan,
Neen, maar ik zeg u wat de maatschappij u ook zegt,
te geven of te nemen
Denk in de eerste plaats aan God.
En Die gaf u uw zijn en uw leven.

Mag ik hopen, dat dit voldoende is? Ik wil er nog slechts dit aan toevoegen:
Wij mogen de maatschappij niet misachten en wij moeten deze altijd kennen, voor wat het is; het
product van de menselijke onvolmaaktheden. Als wij deze zó bezien, dan zullen wij begrijpen, dat
God sterker en krachtiger is, dan al wat mensen hebben voortgebracht.
Het is beter ons te beroepen op ons Goddelijk erfdeel door de levende kracht als Zijn gave
geschonken, dan te verzinken in maatschappelijk onvermogen. Dit geldt voor deze wereld van u
wel heel sterk.

Ik wens u daarom, mijn vrienden, zonder de maatschappij te verwerpen een weg zult mogen
vinden, waardoor zij u slechts dient als achtergrond. Achtergrond ook voor de Goddelijke kracht,
die u in uzelf als in het andere, mensen, dieren en dingen ziet geopenbaard.
Ik dank u voor uw aandacht en besluit de bijeenkomst.
Goedenavond.